

Българитѣ не съумѣха да използватъ блѣскавата победа, нито стратегически, нито дипломатически.

Стратегически българитѣ не преследваха, за да унищожатъ разбития и съвършено деморализиранъ неприятелъ, преди той да стигне на Чаталджанската укрепена линия. Причината на това се крие донѣкжде въ самия характеръ на сражението, което се реши главно съ фронтални удари — съ натискъ по цѣлия фронтъ. Въ тоя натискъ и дветѣ страни развиха и изтощиха всичкитѣ си сили, така че следъ сражението и дветѣ страни не мислѣха за друго, освенъ за почивка и възстановяване на силитѣ.

Намѣсто да доразбиятъ окончателно войскитѣ на противника и да имъ попрѣчатъ да се устроятъ и засилятъ, българитѣ, както и следъ сражението при Лозенградъ, предпочетоха да устроятъ и да засилятъ своитѣ войски. Въ тоя случай, обаче, Българското командуване не предвидѣ, че турската армия, макаръ и да бѣ дезорганизирана и прѣсната, се намираше въ едно пространство, съ фронтъ 40 клм., дълбочина 80—100 клм. и заградено отъ три страни съ морета, следователно, тая армия въ 3—4 дни можеше да се устрои. Турската армия въ сражението броеше 126,000 пушки и 342 с. с. орждия. Даже, ако се допусне, че половината е излѣзла отъ строя, пакъ тя, подкрепена съ две прѣсни дивизии, които чакаха на Чаталджа, съ закѣснѣлитѣ части отъ Азия и съ Флота отъ двата фланга на единъ толкова тѣсенъ фронтъ, би могла още веднѣжъ да се опита да защити столицата си, ако това стане неизбежно.

Следователно, българитѣ, веднѣжъ пропуснали да преследватъ, не трѣбваше да подхвърлятъ на рискъ обаянието, спечелено съ победата. Трѣбваше да си послужатъ съ дипломацията, за която се отваряше широко поле за действие. Само тя можеше да поправи грѣшката, направена съ неизползуването победата съ оржие въ ржка. Но тукъ българската дипломация показва най-голѣма слабостъ. Намѣсто да приеме посрѣдничеството и чрезъ него да се стреми да добие онова, което не се постигна, поради неизползуването победата стратегически, напр., да се предадатъ, като залогъ, Чаталджанскитѣ укрепления, или частъ отъ тѣхъ, и др., тя мълкомъ не прие посрѣдничеството и подхвърли на рискъ спечеленото при Люле Бургасъ, като го положи втори пжтъ на щастието на оржието. Наистина, българитѣ подозираха, че турцитѣ съ преговоритѣ за миръ искаха да печелятъ време, но това не прѣчеше, успоредно съ преговоритѣ, да продължаватъ и операциитѣ, които и безъ това закѣснѣха.